

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ থগুন হৈ যাব, কিয়নো স্মৃতি হৈছে তৰোৱালৰ ধাৰ, এই ক্ষেত্ৰত নিজক নিজে ঠগিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ চৰিত্ৰ শুধৰাবলৈ পিতাই কোনটো মাৰ্গ দেখুওৱাই দিয়ে?

উত্তৰ: সন্তানসকল, নিজৰ সঁচা-সঁচা চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখা। চাৰ্ট ৰাখিলেহে চৰিত্ৰ শুধৰণি হ'ব। চাব লাগে যে গোটেই দিনটোত মোৰ চৰিত্ৰ কেনে আছিল? কাকোতো দুখ দিয়া নাই? অদৰকাৰী কথাতো কোৱা নাই? আত্মা বুলি বুজি পিতাক কিমান সময় স্মৰণ কৰিলো? কিমানক নিজৰ সমান কৰি তুলিলো? যিয়ে এনেকৈ পোতামেল (খতিয়ন) ৰাখে, তেওঁৰ চৰিত্ৰ শুধৰণি হৈ যায়। যিয়ে কৰিব তেৱেঁ পাব। নকৰিলে অনুতপ্ত হ'ব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বহি বুজায় কিয়নো ইয়াত সন্মুখত আছে। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে সকলো সন্তানে নিজৰ স্বধৰ্মত থাকে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰে। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত বুদ্ধি নিশ্চয় যায়। সেয়াতো প্ৰত্যেকেই নিজে বুজিব পাৰা। মূল কথা হ'ল সত্যোপধান হোৱা। সেইটোও স্মৃতিৰ যাত্ৰা অবিহনে হ'ব নোৱাৰে। যদিও বাবাই ৰাতিপুৱা যোগত বহি সন্তানসকলক আকৰ্ষিত কৰে কিন্তু ক্ৰম অনুসৰিহে আকৰ্ষিত হয়। স্মৃতিত শান্তিৰ থাকে। জগতক পাহৰি যায়। কিন্তু প্ৰশ্ন হয়- গোটেই দিন কি কৰে? সেয়াতো হ'ল ৰাতিপুৱা ঘণ্টা বা আধা ঘণ্টাৰ স্মৃতিৰ যাত্ৰা, যাৰ দ্বাৰা আত্মা পবিত্ৰ হয়, আয়ুস বাঢ়ে। কিন্তু গোটেই দিনত কিমান স্মৰণ কৰে? কিমান স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয়? এনে নহয়, বাবাইতো সকলো জানে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই গোটেই দিনটো কি কৰিলো? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে চাৰ্ট লিখা। কোনোবাই শুদ্ধকৈ লিখে, কোনোবাই ভুলকৈ লিখে। এনেকৈ বুজি লয় যে মইতো শিৱবাবাৰ লগতে আছিলো। শিৱবাবাকেই স্মৰণ কৰিছিলো কিন্তু সঁচাকৈয়ে স্মৃতিত আছিলানে? সম্পূৰ্ণ মৌনতাত থাকিলে আকৌ এই জগতখনো পাহৰি যায়। নিজকে ঠগিব নালাগে যে মইতো শিৱবাবাৰ স্মৃতিতে আছো। দেহৰ সকলো ধৰ্ম পাহৰি যাব লাগে। মোক শিৱবাবাই আকৰ্ষিত কৰি গোটেই জগতক পাহৰাই দিয়ে, পিতাই বুজায় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাইতো আকৰ্ষিত কৰে। সকলো আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰক আৰু আন কোনো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কিন্তু সঁচাকৈয়ে স্মৃতিলৈ আহে নে নাহে তাৰ খতিয়ন নিজেই উলিওৱা। কিমান মই বাবাৰ স্মৃতিত থাকো? যেনেকৈ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ উদাহৰণ আছে। এই প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা হৈছে আত্মিক। ইয়াৰ কথাই অনন্য, সেয়া দৈহিক, এইয়া হৈছে আত্মিক। চাব লাগে মই কিমান সময় দৈৱীগুণত থাকিলো? কিমান সময় পিতাৰ সেৱাত থাকিলো? আকৌ আনকো সোঁৱৰাই দিব লাগে। আত্মাত যি মামৰ লাগিছে সেয়া স্মৃতিৰ অবিহনেতো আতৰি নাযাব। ভক্তিত অনেকক স্মৰণ কৰা। ইয়াত এজনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। মই আত্মা সূক্ষ্ম বিন্দু হওঁ। তেন্তে বাবাও সূক্ষ্ম বিন্দু অতি সূক্ষ্ম হয়। আৰু গুণান হৈছে ডাঙৰ। শ্ৰী লক্ষ্মী বা নাৰায়ণ হোৱা, বিশ্বৰ মালিক হোৱা কোনো মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱা (সাধাৰণ) কথা নহয়। পিতাই কয় নিজকে বৰ বুদ্ধিয়ক বুলি ভাবি নঠগিবা। নিজকে সোধা - গোটেই দিনটো মই নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক কিমান সময় স্মৰণ কৰিলো, যাতে মামৰ আঁতৰি যায়? কিমানক নিজৰ সমান কৰি তুলিলো? ইয়াৰ খতিয়ন সকলোৱে ৰাখিব লাগে। যিয়ে কৰিব তেৱেঁ পাব, নকৰিলে অনুতপ্ত হ'ব। চাব লাগে মোৰ চৰিত্ৰ গোটেই দিনটো কেনে আছিল? কাকো দুখতো দিয়া নাই বা অদৰকাৰী কথাটো কোৱা নাই? চাৰ্ট ৰাখিলে চৰিত্ৰ শুধৰণি হ'ব। পিতাইতো পথ দেখুৱাই দিছে।

প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই এজনে আনজনক স্মৰণ কৰে। স্মৰণ কৰা মাত্ৰেই তেওঁ সন্মুখত উপস্থিত হৈ যায়। দুগৰাকী মহিলা হ'লেও তেতিয়াও সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। দুয়োজন পুৰুষ হ'লেও সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। কোনো কোনো মিত্ৰ ভায়েকতকৈও বহুত তীক্ষ্ণ হয়। মিত্ৰসকলৰ পৰস্পৰৰ মাজত ইমান প্ৰেম গঢ়ি উঠে যিটো ভাই সকলৰ মাজতো নাথাকে। এজনে আনজনক বহুত মৰমেৰে উঠাই লয়। বাবাতো অনুভৱী হয়, নহয় জানো। গতিকে ৰাতিপুৱা বাবাই বহুত আকৰ্ষিত কৰে। চুম্বক হয়, চিৰ পবিত্ৰ, গতিকে তেওঁ আকৰ্ষিত কৰে। পিতাতো বেহদৰ নহয় জানো। বুজি পায় যে এয়াতো অতি মৰমৰ সন্তান। বহুত জোৰেৰে আকৰ্ষিত কৰে। কিন্তু এই স্মৃতিৰ যাত্ৰা বহুত জৰুৰী হয়। য'লৈকে নোযোৱা, ফুৰিবলৈ গ'লেও, উঠোতে, বহোঁতে, খাওঁতে স্মৰণ কৰিব পাৰা। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই য'তেই নহওঁক স্মৰণ নকৰে জানো। এয়াও তেনেকুৱাই। পিতাকতো স্মৰণ কৰিবলৈ লাগে নহ'লে বিকৰ্ম বিনাশ কেনেকৈ হ'ব। আৰু কোনো উপায় নাই। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। এয়া তৰোৱালৰ ধাৰ থকা অংশেৰে খোজ দিয়াৰ নিচিনা। স্মৰণ হৈছে তৰোৱালৰ ধাৰ। বাৰে বাৰে কয় স্মৃতি

পাহৰি যাঁও। তৰোৱাল বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো ইয়াৰ দ্বাৰা পাপ কটা যাব, তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। যেনেকৈ জগতৰ লোকে জুইৰ ওপৰেৰে পাৰ হৈ যায়, তোমালোকৰ আকৌ বুদ্ধিযোগ ওচি যায় পিতাৰ ওচৰলৈ। পিতা ইয়ালৈ আহিছে, আমাক সম্পত্তি দিয়ে। ওপৰত নাই, ইয়ালৈ আহিছে। পিতাই কয় - সাধাৰণ শৰীৰত আহো। তোমালোকে জানা যে পিতা ওপৰৰ পৰা তললৈ আহিছে। চৈতন্য হীৰা এই চন্দুকত বহি আছে। মাত্ৰ ইয়াতেই আনন্দিত হ'ব নালাগে যে আমি বাবাৰ লগত বহি আছো। এয়াতো বাবাই জানে, বহুত আকৰ্ষিত কৰে। কিন্তু এয়াতো হৈছে আধা ঘণ্টা বা 45 মিনিটৰ কথা। বাকী যদি গোটেই দিন ব্যৰ্থত নষ্ট কৰিলা তেন্তে তাৰ পৰা কি লাভ। সন্তানসকলে নিজৰ চাৰ্টৰ ওপৰত গুৰু দিব লাগে। এনেকুৱা নহয়, মইতো ভাষণ কৰিব পাৰো, মোৰ চাৰ্ট ৰখাৰ কি দৰকাৰ! এইটো ভুল কৰিব নালাগে। মহাৰথীসকলেও চাৰ্ট ৰাখিব লাগে। মহাৰথী বহুত নাই, গনিব পাৰি। বহুতৰে নাম-ৰূপ আদিত বহুত সময় ব্যৰ্থ হয়। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। পিতাই সকলোবোৰ বুজাই দিয়ে, যাতে বিদ্যার্থীসকলে এনেকৈ নাভাবে যে বাবাইতো অমুক পইন্টতো বুজোৱা নাই। স্মৃতি আৰু সৃষ্টিচক্ৰৰ জ্ঞান - এয়া হৈছে মুখ্য। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে এই সৃষ্টিচক্ৰৰ 84 জন্মকতো কোনেও নাজানে। বৈৰাগ্যও তোমালোকৰ আহিব। তোমালোকে জানা যে এতিয়া এই মৃত্যুলোকত আৰু থাকিব নালাগে। যোৱাৰ আগতে পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। দৈৱীগুণো নিশ্চয় লাগিব। ক্ৰমানুসৰি মালালৈ আহিব। পুনৰ ক্ৰম অনুসৰি ৰাজধানীত আহিব লাগিব। আকৌ ক্ৰম অনুসৰি তোমালোকৰো পূজা হয়। অনেক দেৱতাৰ পূজা হয়। কি কি নাম ৰাখে। চণ্ডীকা দেৱীৰো মেলা লাগে। যিয়ে ৰেজিস্টাৰ নাৰাখে, তেওঁৰ শুধৰণি নহয়। তেতিয়া কোৱা হয় - এওঁতো চণ্ডীকা। নুশনেও, নামানেও। এইয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ কথা। পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে পিতাই ক'ব যে এওঁতো পিতাৰ কথা মনোতা নহয়। পদ কম হৈ যাব সেইবাবে পিতাই কয়, নিজৰ ওপৰত বহুত নজৰ ৰাখিব লাগে। বাবাই ৰাতিপুৱা আহি স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ বাবে কিমান যত্ন কৰায়। এইয়া বহুত উচ্চ লক্ষ্য। জ্ঞানকতো সহজ বিষয় বুলি ক'ব। 84ৰ চক্ৰক স্মৰণ কৰাতো ডাঙৰ কথা নহয়। বাকী গধুৰ বিষয় হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা, য'ত বহুত অনুতীৰ্ণও হয়। তোমালোকৰ যুদ্ধও ইয়াতেই। তোমালোকে স্মৰণ কৰা, মায়াই দূৰ কৰি দিয়ে। জ্ঞানত যুদ্ধৰ কথা নাই। সেইয়াতো হ'ল আয়ৰ উৎস। এইয়াতো পবিত্ৰ হ'ব লাগে, সেই কাৰণেই পিতাক আহ্বান কৰে যে আহি পতিতৰ পৰা পাৰন কৰি তোলা। এনেকুৱা নহয় যে আহি পড়োৱা। এনেকৈ ক'ব যে পবিত্ৰ কৰি তোলা। গতিকে এই সকলোবোৰ পইন্ট বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। পুৰা ৰাজযোগী হ'ব লাগে।

জ্ঞানতো অতি সাধাৰণ। মাত্ৰ যুক্তিৰে বুজাবলগীয়া হয়। বাণীত মধুৰতাও থাকিব লাগে। তোমালোকে এই জ্ঞান পাইছা। সেয়াও কৰ্ম অনুসৰি বুলিয়ে কোৱা হ'ব। আৰম্ভণিৰ পৰা ভক্তি কৰিছা গতিকে এয়া ভাল কৰ্ম কৰিছা সেয়েহে শিৱবাবাইও ভালদৰে বহি বুজায়। যিমান বেছি ভক্তি কৰিব শিৱবাবা ৰাজী হ'ব তেন্তে এতিয়াও জ্ঞান সোনকালে ল'ব। মহাৰথীসকলৰ বুদ্ধিত পইন্ট থাকিব। লিখি থাকে যদি ভাল ভাল পইন্টচ পৃথক কৰি থাকিব। পইন্টচ বোৰৰ ওজন কৰিব। কিন্তু এনেকুৱা চেষ্টা কোনেও নকৰেই। কাচিৎহে কোনোবাই টোকা ৰাখে আৰু ভাল পইন্টবোৰ বেলেগে ৰাখে। বাবাই সদায় কয়, ভাষণ কৰাৰ আগতে লিখা, তাৰ পাছত বিচাৰ কৰা। এনেকুৱা চেষ্টা নকৰেই। সকলোবোৰ পইন্টচ কাৰো মনত নাথাকে। বেৰিষ্টাৰ সকলেও পইন্টচ ডায়েৰীত টুকি ৰাখে। তোমালোকেতো নিশ্চয় টুকি ৰাখিব লাগে। বিষয় বস্তু লিখি পুনৰ পঢ়িব লাগে। শুধৰাব লাগে। ইমানখিনি চেষ্টা যদি নকৰা তেন্তে জপিয়াব নোৱাৰিবা। তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ আন ফালে গৈ থাকিব। বহুত কম আছে যি সৰলতাৰে চলে। সেৱাৰ বাহিৰে বুদ্ধিত আন একো নাথাকে। মালাত আহিবলৈ হ'লে পৰিশ্ৰম কৰা উচিত। পিতাইতো মত দিয়ে, পুনৰ অন্তৰত লাগে। তোমালোক যদি স্মৃতিত নাথাকা তেন্তে সেয়া তোমালোকে জানা। পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰা কিন্তু ডায়েৰী সদায় পকেটত থকা উচিত টুকি ৰাখিবৰ কাৰণে। সকলোতকৈ বেছি তোমালোকে টোকা লিখিব লাগে। এলাহ কৰিলে, নিজকে বৰ বুদ্ধিয়ক বুলি ভাবিলে তেন্তে মায়াও কোনো কম নহয়। ঘোচা লগাই থাকিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাতো জানো সাধাৰণ কথা। ডাঙৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, কোটিৰ ভিতৰত কোনোবাহে ওলাব। বাবাইও ৰাতিপুৱা 2 বজাত উঠি লিখিছিল, পুনৰ পঢ়িছিল। পইন্ট পাহৰি গ'লে পুনৰ বহি লৈ চাইছিল-তোমালোকক বুজাবলৈ। গতিকে বুজা যায় যে এতিয়ালৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰা কিমানলৈ আছে। ক'ত আছে কৰ্মাভীত অৱস্থা। এনেয়ে কাকো বঢ়াই ক'ব নালাগে। বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়, কৰ্মভোগ আছে। স্মৰণ কৰিব লাগে। অহু, এনেকৈ বুজা যে মূৰুলী ব্ৰহ্মাই নহয়, শিৱবাবাই শুনায়। সন্তানসকলক সদায় বুজায় যে শিৱবাবাইহে তোমালোকক শুনায়, কেতিয়াবা মাজতে এই সন্তানটিয়েও কৈ দিয়ে। পিতাইতো একেবাৰে সঠিককৈ ক'ব। এওঁতো গোটেই দিন বহুত ধ্যান দিবলগীয়া হয়। অনেক সন্তানৰ দায়িত্ব আছে। সন্তানসকলে নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ চঞ্চল হৈ যায়। বহুত সন্তানৰ প্ৰতি ধ্যান দিবলগীয়া হয়- সন্তানসকলৰ বাবে ঘৰ বনাব লাগে, এইটো ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। হওতে এই সকলোবোৰ ড্ৰামাই হয়। বাবাৰো ড্ৰামা, এওঁৰো ড্ৰামা, তোমালোকৰো ড্ৰামা। ড্ৰামা অবিহনে একো বস্তুৱেই নহয়। চেকেণ্ড-চেকেণ্ড ড্ৰামা চলি থাকে। ড্ৰামাক স্মৃতিত ৰাখিলে অস্থিৰ নহ'ব। অচল, অটল, স্থিৰ হৈ থাকিব। ধুমুহাতো বহুত আহিব। কিছুমান সন্তানে সঁচা নকয়। সপোনো বহুত আহে। মায়া নহয় জানো। যাৰ প্ৰথমতে অহা নাছিল তেওঁলোকৰো

আহিব। পিতাই বুজি পায়, সন্তানসকলে উত্তৰাধিকাৰ পাবলৈ হ'লে স্মৃতিত থকাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব। কিছুমানে চেষ্টা কৰি কৰি ভাগৰি যায়। লক্ষ্য অতি শ্ৰেষ্ঠ। 21 প্ৰজন্মৰ বাবে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, গতিকে পৰিশ্ৰমতো কৰিব লাগিব নহয় জানো। অতি মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। অন্তৰত থাকে যে বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। এনেকুৱা পিতাকতো ক্ষণে-ক্ষণে স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলোতকৈ মৰমৰ বাবা হয়। এই বাবাইতো চমৎকাৰ কৰে, বিশ্বৰ জ্ঞান দিয়ে। বাবা, বাবা, বাবা বুলি কৈ ভিতৰত মহিমা গাব লাগে। মিয়ে স্মৰণ কৰে, তেওঁ পিতাৰ আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰি থাকিব! ইয়ালৈ আহেই পিতাৰ পৰা পুনৰুজ্জীৱিত হ'বলৈ। গতিকে পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, গাফিলতি (অৱহেলা) কৰিব নালাগে। বাবাই দেখিবলৈ পায় সকলো সেৱাকেন্দ্ৰৰ পৰা আহে। চাওঁ, সোধো, কেনেধৰণৰ আনন্দ আছে? বাবাই বিচাৰতো কৰে নহয় জানো! চেহেৰা দেখিও গম পায় -পিতাৰ প্ৰতি কিমান মৰম আছে? পিতাক সন্মুখত আহিলে পিতাই আকৰ্ষিতো কৰে। ইয়াত বহি বহি সকলো পাহৰি যায়। বাবা অবিহনে একো নাই, গোটেই সৃষ্টিক পাহৰিবই লাগিব। সেই অৱস্থা অতি মিঠা অলৌকিক হয়। পিতাৰ স্মৃতিত আহি বহিলে প্ৰেমৰ চকুলো নিগৰে। ভক্তিমাৰ্গতো চকুলো বয়। কিন্তু ভক্তি মাৰ্গ বেলেগ, জ্ঞান মাৰ্গ বেলেগ। এয়া হৈছে সত্য পিতাৰ লগত সত্য প্ৰেম। ইয়াৰ কথাই বেলেগ। ইয়াত তোমালোক শিৱ বাবাৰ ওচৰলৈ আহা, নিশ্চয় ৰথত আৰোহী হ'ব। শৰীৰ অবিহনে আত্মাসকলেতো তাত মিলিত হ'ব পাব পাৰে, ইয়াততো সকলো শৰীৰধাৰী হয়। জানে যে এইয়া হৈছে বাপদাদা। গতিকে পিতাক স্মৰণ কৰিবই লাগিব। বহুত মৰমেৰে মহিমা কৰিব লাগে। বাবাই আমাক কি দিয়ে!

তোমালোক সন্তানসকলে জানা বাবা আহিছে আমাক এই জংঘলৰ পৰা লৈ যাবলৈ। “মঙ্গলময় ভগৱান বিষ্ণু” বুলি কোৱা নহয় জানো। সকলোৰে মঙ্গল কৰোঁতা, সকলোৰে কল্যাণ হয়। এজনেই পিতা হয় গতিকে তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। মই কিয়নো কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰিব নোৱাৰো! নিশ্চয় কিবা অভাৱ আছে। পিতাই কয় - স্মৃতিৰ ধাৰ নাই সেইবাবে বাণীতো আকৰ্ষিত নহয়। এইয়াও ড্ৰামা। এতিয়া পুনৰ ভালকৈ স্মৃতিৰ ধাৰ ধাৰণা কৰা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাই হৈছে কঠিন। আমি ভাইক জ্ঞান দিওঁ। পিতাৰ পৰিচয় দিওঁ। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। বাবাই অনুভৱ কৰে, বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা। পিতাইতো সকলোকে সন্তান বুলি বুজে। সেই কাৰণেতো সন্তান-সন্তান বুলি কয়। এই পিতাতো সকলোৰে হয়, এওঁৰ ভূমিকা আচৰিত নহয়নে। বহুত কম সংখ্যক সন্তানেহে বুজে যে এই শব্দবোৰ কাৰ হয়। বাবাইতো সন্তান-সন্তান বুলিয়েই ক'ব। আহিছোৱেই সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। বাবাই সকলো শুনাই দিয়ে। সন্তানসকলৰ পৰা মই কাম আদায় কৰিব লাগে নহয়। এইয়া বহুত আচৰিত আৰু মচলাযুক্ত জ্ঞান হয়। এই জ্ঞান কৌশলপূৰ্ণ আৰু জটিলো হয়। বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'বলৈ হ'লে জ্ঞানো এনেকুৱাই হ'ব লাগে নহয় জানো।

অচ্ছা, সকলোৱে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰিব লাগে। মুখেৰে কেতিয়াও অপ্ৰয়োজনীয় কথা ক'ব নালাগে। মৰমেৰে কাম আদায় কৰিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) ৰাতিপুৱা একান্তত বহি পিতাক প্ৰেমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। গোটেই জগতক পাহৰিব লাগে।

(2) পিতাৰ সমান সকলোৰে কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে। দুৰ্বলতা সমূহ আতৰাব লাগে। নিজৰ ওপৰত বহুত ধ্যান দিব লাগে। নিজৰ ৰেজিস্টাৰ নিজেই চাব লাগে।

বৰদান: তিনিটা স্মৃতিৰ তিলকৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি গঢ়ি তোলাঁতা অচল-অটল হোৱা
বাপদাদাই সকলো সন্তানক তিনিটা স্মৃতিৰ তিলক দিছে, এটা স্ব বা নিজৰ স্মৃতি আকৌ পিতাৰ স্মৃতি আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ বাবে ড্ৰামাৰ স্মৃতি। যাৰ এই তিনিটা স্মৃতি সদায় থাকে তেওঁৰ স্থিতিও শ্ৰেষ্ঠ হয়। আত্মাৰ স্মৃতিৰ লগতে পিতাৰ স্মৃতি আৰু পিতাৰ লগতে ড্ৰামাৰ স্মৃতিৰ অতি আৱশ্যক হয়, কিয়নো কৰ্মত যদি ড্ৰামাৰ জ্ঞান থাকে তেনেহ'লে তল-ওপৰ নহ'ব। যেনেকুৱাই ভিন্ন-ভিন্ন পৰিস্থিতি আহে, তাত অচল-অটল হৈ থাকিব।

স্লোগান: দৃষ্টিক অলৌকিক, মনক শীতল আৰু বুদ্ধিক দয়াশীল কৰি তোলা।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!